SIBIU

Țara tuturor posibilităților

Acum, la mai bine de un an de la Revoluția din decembrie 1989, de cînd am scăpat de dictatura comunisto-ceaușistă, se petrec în România, întîmplări mai mult decît ciudate. În România, care a devenit, în sens negativ, țara tuturor posibilităților. Și aceste lucruri se întîmplă acum cînd încercăm să ne apropiem de democrația autentică, acum cînd libertatea ne aparține, acum cînd sîntem pe punctul de a fi nu doar în Europa ci și europeni, acum cînd Adunarea Constituantă lucrează pentru elaborarea Constituției, cînd se pregătește intrarea în acțiune a Legii fondului funciar... cînd țara are nevoie să fie susținută moral și material de fiecare dintre noi.

Dar, din păcate, lucrurile nu stau așa. Nu se știe din ce pricini și spre a cui mulțumire, pe alocuri, se „lucrează" intens în a șubrezi echilibrul economiei care și așa este mai mult decît fragil, pentru a deturna gîndurile și faptele oamenilor pe alte piste decît cele normale și necesare în situația de față, pentru a produce ici colo cîte o busculadă, al cărei efect să se simtă la sute de kilometri.

EDITORIALUL ZILEI

Se petrece în România un fenomen pe care, probabil, istoria nu l-a mai cunoscut, și anume un fel de autodevorare a vieții politice, economice și sociale, la diferite niveluri și, parcă, planificat pe etaje, de o eminență cenușie ascunsă în turnul de fildeș al ignoranței noastre.

Greve de toate soiurile au luat locul mitingurilor, pentru că afară e frig și strigătul poate îngheța înainte de a fi rostit. Revendicări mai mult sau mai puțin justificate, cerute cu atît mai ferm și categoric cu cît se știe că posibilitățile bugetului sînt reduse aproape la zero. Se marșează inclusiv pe refuzul de a recunoaște valabilitatea unei legi adoptate de parlamentul ales al României.

Așadar, în România se întîmplă lucruri aparent senzaționale pentru presa străină, cum ar fi greva feroviarilor ieșeni și timișoreni, dar de o dureroasă repercusiune asupra noastră a tuturor. Căci dacă economia este împinsă cu voie sau din nepricepere pe marginea prăpastiei, democrația se află și ea în mare suferință, iar libertatea devine un instrument al acestei autodevorări.

Desigur, o vină pentru perpetuarea acestei stări în lucruri o are și executivul, pentru că nu a reușit ca prin dialog să contracareze intențiile destabilizatoare ale eminențelor cenușii care au tot proliferat, pentru că nu a căutat să pună la momentul potrivit degetul pe rană, înainte ca aceasta să se infecteze. Rana putînd fi provocată nu doar din întîmplare ci, de multe ori, intenționat. Și, ca atare, trebuie anulată cauza, pentru a nu se ajunge la nedoritul efect. Cu atît mai mult cu cît România are nevoie de liniște și muncă pentru a-și vindeca miile de răni moștenite. Ea nu trebuie să accepte sub nici un motiv intrarea în Europa cu „trupul tatuat" de „ghearele" eminențelor cenușii care o agreează doar ca pe o pradă.

TRIBUNA

Aici, la Stația de incubație Cristian, în anul 1990 cele 24 incubatoare din dotare au eclozionat peste 3,5 milioane pui care au fost livrați la fermele pentru pui de carne de la Mîrșa. Așa cum ne preciza șefa stației, dr. Corina Rusu, cifra reprezintă un record pe care, însă, cei 24 de salariați care muncesc aici sînt hotărîți ca în 1991 să-l depășească substanțial.

Tribuna

COTIDIAN INDEPENDENT DIN JUDEȚUL SIBIU

Anul CVII, nr. 315
Miercuri, 20 februarie 1991
4 pagini
2 lei

O „istorie" cam încîlcită și nu deplin elucidată

Revoluția din Cisnădie (III)

Ce a înțeles justiția?

Să vedem, în continuare, pe ce s-a bazat tribunalul cînd a decis acele aspre pedepse.

„S-a reținut în fapt că în seara zilei de 21 decembrie 1989 grupuri mari de persoane au manifestat pașnic pe străzile orașului Cisnădie, prin fața sediului Consiliului popular orășenesc, după care, scandînd în continuare împotriva dictaturii ceaușiste, s-au îndreptat spre sediul fostului birou orășenesc de miliție, unde au continuat să manifeste cerînd și eliberarea persoanelor reținute în timpul manifestației. Fiind refuzați, au încercat să intre în curtea miliției, însă nu au reușit, poarta fiind blocată. La ordinul inculpatului Vanga Liviu s-au tras rafale de pistol mitralieră în aer, apoi și în direcția grupului de manifestanți aflați dincolo de poartă. Inițial, manifestanții s-au împrăștiat, însă apoi au revenit, unul din ei cu un topor cu care a izbit poarta, moment în care atît inculpatul Vanga Liviu, cît și inculpatul Marcu Aurel au tras rafale de pistol mitralieră în manifestanți, provocînd moartea numiților Sobius Tibor și Luft Richard și rănirea numiților Clenciu Victor, Iaru Daniel, Luft Martin, Pădureanu Alexandru, Marcu Martin, Olariu Gheorghe, Olariu Letiția, Tița Vasile, Danciu Constantin și Enache Emil, acestora punîndu-li-se viața în pericol, necesitînd internarea și acordarea de îngrijiri medicale".

Acestea sînt faptele reținute din rechizitoriul procuraturii.

Să vedem ce-a reținut instanța din probele administrate:

„În seara de 21 decembrie 1989 grupuri mari de oameni s-au adunat în fața sediului Consiliului popular orășenesc din Cisnădie, manifestînd pașnic împotriva dictaturii ceaușiste, cerînd abo-

(continuare în pag. a III-a)

N. I. DOBRA

Mare este grădina lui Dumnezeu!

Din nou oficialitățile Ungariei vecine, de astă dată prin glăsuirea ministrului de externe, Géza Jeszensky informează fals opinia publică internațională și denigrează realitățile din România. Domnul ministru a afirmat în zilele acestea la Geneva că în România post-revoluționară, deși s-au realizat unele progrese, mai sînt atît de multe de făcut în ceea ce privește respectarea drepturilor omului. Referirea este evidentă la „asuprita" și „deznaționalizata" minoritate maghiară. În schimb, Ungaria, care desigur ar fi un adevărat „rai" pentru minorități, se oferă — spune domnul ministru — să găzduiască proxima Conferință internațională asupra drepturilor omului.

De altfel, atacurile, falsurile și dezinformările privind stările de lucruri actuale din România sînt derulate pe multiple planuri și perfect concertate, urmărindu-se efecte cu lungă bătaie. Nu cu mult timp în urmă a fost lansat în Germania un comprimat al „celebrei" de acum **Istorie a Transilvaniei** scrisă în 1986 la Budapesta, falsificare grosolană a istoriei poporului român; comprimatul, un volum în limba germană, pentru informarea vorbitorilor de limbă germană în primul rînd, a fost prezentat cu mare pompă la Bonn.

Să nu credeți cumva că procedeele sînt noi. Nu, există o experiență îndelungată și în acest sens am să dau doar un singur exemplu: în anul 1907, politica tenace, sistematică de deznaționalizare a popoarelor nemaghiare din Ungaria dualistă a culminat prin legile școlare APponyi, puse îndată în aplicare. În art. 12 se prevedea că guvernul ungar are facultatea de a

(continuare în pag a III-a)

Mihai RACOVIȚAN

Flori... de mină

Azi, ora 11, va avea loc vernisajul expoziției mineralogice organizate de Muzeul de Științe Naturale Sibiu, o expoziție în care au fost pregătite cu această ocazie 77 de exponate aparținînd unor colecții vechi datînd din 1800. Piesele, rezultatul unor procese de acumulare a unor minerale realizate fie prin depuneri de soluții în crăpăturile și golurile din roci, fie prin substituția chimică parțială sau totală a rocilor sînt expuse cu mult profesionalism și simț estetic.

Întîlnim în expoziție, incitîndu-vă interesul cu cîteva piese de excepție: baritină varietăți transparent și colorate în alb-gălbui — cristale lamelare spre tabulare și prismatice; — gips — fragment de maclă, coadă de rîndunică; — calcit — ce prezintă modul de cristalizare din care avem romboedrice, scalenoedrice și prismatice colorate în nuanțe variate de la alb transparent, alb cenușiu la roz; — cuarț — pietre semiprețioase, ametist, marion, cuarț fumuriu, cristale cu habitus prismatic — incolor, violet brun închis; cu sulfuri din cele mai reprezentative grupe de minerale stibină, pirită și galenă etc.

Dintre exponatele ce fac parte din colecțiile societății Ardeleana, Brukenthal, Bielz, Samuel Jekeli, doar 20 nu au localizări dar prezintă aceeași valoare științifică, istorică și estetică. Dintre piesele ce au trecute localizarea colectării se află și exponatele din: Freiburg — Germania, Montmartre — Paris, Karlovy Vary — Cehoslovacia, Dauphene — Franța, Serikos — Grecia etc.

Vizionarea acestui „spectacol mineralogic" inedit se poate face pînă pe data de 1 mai a.c.

Adrian POPESCU
Foto: Fred NUSS

Însemnări din sala de concert

Dan Claudiu Vornicel

La pupitrul orchestrei simfonice a Filarmonicii sibiene, Camil Marinescu, profesor la Academia de Muzică din Bucureşti, a prezentat vineri, 15 februarie a.c., un program bine conceput cuprinzînd lucrări ale unor creatori cu stiluri muzicale diferite, într-o ţinută de ansamblu deosebit de îngrijită.

Uvertura la opera „Nunta lui Figaro" de W. A. Mozart, scrisă în tonalitatea luminoasă a lui Re major, şi-a găsit în dirijorul bucureştean un bun tălmăcitor, acesta conducînd ansamblul orchestral cu aplomb şi precizie, sub bagheta lui uvertura dezvăluindu-şi, într-o mişcare muzicală torenţială, conţinutul de idei şi sentimente în forma clară a unui allegro de sonată cu două sau mai multe teme contrastante.

Solistul serii, violonistul Dan Claudiu Vornicel, elev al eminentului profesor Ştefan Gheorghiu, a parcurs partitura **Concertului pentru vioară şi orchestră în Re major** de P. I. Ceaikovski cu sinceritate şi spontaneitate. Stenică, viguroasă, muzica marelui creator rus reprezintă pentru repertoriul violonistic o romantică pagină de virtuozitate şi melodicitate pe care tînărul solist a realizat-o cu nerv şi sensibilitate, rod al unei gîndiri ce caută să-şi descopere un dram propriu în arta execuţiei violonistice. Dar Dan Claudiu Vornicel a depăşit cu bine pasajele de virtuozitate şi dificultate tehnică din părţile extreme ale partiturii — **Allegro şi Allegro vivacissimo** demersul muzical, însă, al cadenţei din finalul primei părţi, nu a fost suficient de convingător. Chiar dacă a evitat să reliefeze latura exterioară a romantismului ceaikovskian, care a contribuit la crearea impresiei că posedă un temperament echilibrat, care-l fereşte de efuziuni sentimentale dar şi de efervescenţe subite, tînărul violonist a interpretat **Canzonetta** din partea mediană a lucrării cu multă sensibilitate şi poezie, demonstrînd, şi în acest sens, evidente disponibilităţi.

Realizarea interpretativă a **Simfoniei a IV-a în re-major, op. 120** de Robert Schumann, a fost meritorie, la început cu o insuficientă diferenţiere a atmosferei creată de diversitatea ritmică sau de nuanţe, mai tîrziu — o dată cu amplificarea treptată a mijloacelor expresive folosite de compozitor — apropiindu-se de cerinţele partiturii, mai cu seamă în monumentalul **Presto** plin de strălucire şi triumf. Stilul de conducere al lui Camil Marinescu nu este lipsit de eficacitate dar ni se pare excesiv de detaliat, gestica deosebit de abundentă. El a confirmat însă că este, înainte de toate, un admirabil muzician care va şti, desigur, să se realizeze şi pe acest nou plan al carierei sale.

Nicolae SCUTEA

Joia sibienilor

Conducerea Complexului „Continental" a iniţiat recent o acţiune care s-a bucurat de la început de un larg ecou în rîndul consumatorilor. Este vorba de **„Joia sibienilor"**, o seară de muzică populară românească, ilustrată în genere prin cîntece şi dansuri din zona Sibiului. Protagoniştii primei seri au fost soliştii: Ion Medrea, Simona Goţea, Aneta Popa, instrumentiştii — Ion Sas şi Gheorghe Gheorghica, precum şi 4 perechi de dansatori de la „Junii Sibiului". Invitaţii serii — cunoscuţii interpreţi ai cîntecului nostru popular, **Iosif Ciocloda şi Ion Radu.** Locul de desfăşurare al acţiunii — salonul mic al restaurantului Continental — pregătit sărbătoreşte a fost arhiplin. Reacţiile participanţilor la acest „han al cîntecului" au evidenţiat atît reuşitele cît şi „păcatele" unei acţiuni ce-şi cere cu îndreptăţire dreptul la tradiţie.

Mihai Apofi: „În acest tumult al patimilor de tot felul această seară petrecută sub cupola înstelată a cîntecului popular a fost realmente o desfătare spirituală".

Mikaela şi Peter Bakker, turişti olandezi: „Oriunde s-ar manifesta folclorul românesc este o adevărată sărbătoare. Sibienii i-au oferit un cadru plin de culoare şi mişcare. A fost o seară plăcută, antrenantă".

Grupul de la Cisnădie: „Or fi „graniţele" folclorului deschise, dar să nu uite organizatorii că ne-au invitat la „Joia sibienilor". Prea multă muzică sîrbească şi bănăţeană".

Dan Vădoiu: „Mi-a plăcut „licitaţia" cîntecelor lui Ciocloda. O coroniţă de 20 de sute (lei) puse sub căciula interpretului a „confiscat" seara sibienilor pentru un grup de bruneţi, altfel simpatici. Dar noi am venit să petrecem şi în privinţa asta pot spune că am petrecut de minune".

E. D. „A fost umilitor „aparthaid-ul" cultural la care ne-au supus cei de la masa vecină, chiar dacă momentul respectiv a fost depăşit cu calm şi înţelegere".

Maria G. (Sibiu): „Cel mai mult mi-au plăcut cîntecele lui Ion Radu şi Ion Medrea, precum şi suita de dansuri ardeleneşti interpretate de admirabilii dansatori de la „Junii Sibiului".

Concluzionînd putem spune că „Joia sibienilor" este o iniţiativă lăudabilă care poate deveni o adevărată sărbătoare a cîntecului şi dansului sibian. Prilej fericit de petrecere a unei seri de neuitat.

De reţinut că participarea la **„Joia sibienilor"** se face prin rezervări de locuri la şefii de unitate sau la biroul de agrement „Continental", telefon 1 69 10.

Ioan VIDRIGHIN

Numai amnezie?

Nu-l cunosc personal pe profesorul Enea Vasile (Liceul industrial nr. 7, Sibiu). Nici pe „omul" Enea Vasile. Dar întîmplarea relatată de doamna D.D. din Sibiu mi-a permis oarecum să-i „citesc" caracterul. Altul decît cel afişat cotidian în relaţiile obişnuite, altul decît cel pentru care unii dintre semeni i-au acordat un anume credit moral, investindu-l cu diverse funcţii.

În decembrie 90, soţul doamnei D.D., aflat temporar în Belgia, a trimis familiei, prin Asociaţia umanitară „Carpaţi" din Belgia, mai multe bunuri (un geamantan şi două pachete conţinînd articole de îmbrăcăminte, încălţăminte pentru copii şi alimente). Membrii asociaţiei belgiene, veniţi în decembrie '90 cu ajutoare umanitare, au predat pachetele profesorului Enea Vasile, investit ca reprezentant al Asociaţiei „Carpaţi" pentru municipiul Sibiu. Trecînd luna ianuarie şi neintrînd în posesia pachetelor, soţul doamnei D.D. s-a adresat Asociaţiei „Carpaţi", care a făcut proba predării coletelor, indicînd persoana şi adresa profesorului Enea Vasile. Acesta a negat în mai multe rînduri că ar fi primit vreun pachet, pînă în momentul în care i s-a comunicat că ar putea fi confruntat cu o dovadă scrisă. Atunci omul nostru s-a vindecat instantaneu — deşi parţial — de amnezie, amintindu-şi doar de geamantan, care între timp... se golise. Adică onorabilul profesor şi-a însuşit lacom conţinutul geamantanului şi al celor două pachete, fapt inexplicabil mai ales pentru oamenii de bine belgieni care susţin că, oricum, reprezentantul lor de la Sibiu (profesorul Enea) şi-a primit „partea". Unde mai pui că investindu-l cu încredere nelimitată, membrii Asociaţiei umanitare belgiene „Carpaţi" l-au invitat pe colaboratorul lor în Belgia.

Faptul poate părea, lipsit de importanţă. Veţi spune poate: un pachet şi nimic mai mult. Problema însă am abordat-o din punctul de vedere al eticii civice, al cinstei, al corectitudinii pe care trebuie să o probăm în orice conjunctură. Cu atît mai mult în situaţiile în care o apreciere individuală poate uşor aluneca spre o apreciere colectivă. De ce vreţi neapărat, domnule profesor Enea, să se spună încă o dată „aşa sînt românii", mai ales acum cînd avem nevoie de încrederea şi respectul celor cu care dorim să convieţuim în casa comună europeană? Vi se pare că nu sînt suficienţi aceia care prin comportamentul lor deocheat pe parcursul peregrinărilor europene din ultima perioadă au murdărit cartea de vizită a naţiunii române... Poate mai reflectaţi!

Nicolae IVAN

Societatea COMERCIALĂ AL-CONSIB-S.A. Sibiu

PROTEST

Consiliul de conducere al Sindicatului Liber din cadrul societăţii comerciale AL-CONSIB-S.A. Sibiu (fostă I.C.S. Mărfuri Alimentare Sibiu), întrunit în şedinţa extraordinară din ziua de 13 febr. 1991, ca purtător de cuvînt al membrilor de sindicat aducem la cunoştinţă forurilor în drept şi opiniei publice următorul protest:

Prefectura Judeţului Sibiu, prin Decizia nr. 525/22 octombrie1990, privind stabilirea unor măsuri pentru facilitarea liberei iniţiative, dispune în mod expres ca toate spaţiile comerciale aparţinînd I.J.G.C.L. Sibiu să fie scoase la licitaţie publică.

În acest sens, s-a organizat în zilele de 11—12.02.1991 de către I.J.G.C.L. Sibiu licitaţia publică a unui număr de 32 spaţii comerciale, 5 din acestea aparţinînd societăţii comerciale AL-COMSIB-S.A.

Nici unul din spaţiile comerciale scoase la licitaţie nu a fost adjudecat de către lucrători din comerţ, nu pentru că aceştia nu au avut iniţiativă şi nu ar fi putut desfăşura o activitate comercială corespunzătoare. Nu! Dar preţurile la care s-a adjudecat chiria lunară a acestor spaţii sînt sfidătoare, punîndu-şi orice om de bună credinţă întrebarea: oare de unde atîţia bani? ce pot vinde aceste magazine şi la ce sume pentru a-şi acoperi cheltuielile?

Oare aşa a înţeles guvernul să fundamenteze programul şi principiile acţiunii de privatizare (art. 23 din Legea nr. 15/90).

Ne întrebăm dacă atunci cînd spaţiile comerciale au fost scoase la licitaţia publică, organele în drept s-au gîndit că un număr foarte mare de lucrători din comerţ, vor rămîne fără serviciu?

La emiterea Deciziei Prefecturii 525/1990 se pare că nu s-a ţinut cont de art. 23, al. 7 care stipulează: „.... crearea unui regim de protecţie şi de preferinţă pentru salariaţii societăţilor comerciale care urmează a se privatiza"?

Nu vrem să incităm opinia publică, dar ne punem totuşi firească întrebare: pentru a plăti 4 000 000 lei chirie pe an, la ce preţ trebuie desfăcute produsele şi cine vor fi cei care pot să cumpere mărfuri la aceste preţuri exorbitante?

În metodologia de aplicare a Hotărîrii Guvernului nr. 1228/1990 se prevede, tocmai pentru a proteja lucrătorii din sectorul comercial, licitaţia directă a locaţiei de gestiuni, licitaţie care urmează să ţină cont de anumite criterii şi care asigură mai multă protecţie lucrătorilor din comerţ.

Faţă de cele de mai sus, lucrătorii de la societatea comercială — AL-COMSIB-S.A., solicită:

1. Anularea licitaţiei publice din data de 12.02.1991, respectiv sistarea încheierii de contracte în urma licitaţiei.

2. Trecerea de urgenţă la administrarea spaţiilor comerciale în noile forme propuse şi aprobate, respectiv locaţia de gestiune a unităţilor proprietatea societăţii.

3. Celelalte unităţi comerciale închiriate de la I.J.G.C.L. să nu fie scoase la licitaţie, aceasta pentru a se asigura o repartizare judicioasă a reţelei comerciale cu profil alimentar în toate cartierele municipiului Sibiu. Solicităm aceasta pentru că la ora actuală principalele produse alimentare zahăr, ulei, făină, mălai, sînt raţionalizate şi celelalte produse alimentare sînt distribuite numai pe bază de grafice şi repartiţii în funcţie de posibilitatea de producţie a industriei alimentare şi care fac obiectul balanţei la nivelul economiei naţionale.

4. Crearea unui regim de protecţie şi de preferinţă pentru salariaţii societăţii comerciale AL-COMSIB.

Ne raliem la Protestul înaintat Guvernului de către Federaţia Sindicatelor Libere din Comerţ şi totodată vă facem cunoscut că, vom participa la toate acţiunile de revendicare a doleanţelor solicitate.

Sindicatul Liber din Societatea Comercială AL-COMSIB-S.A. Sibiu,
Lider sindicat,
Daniela KRUPPA

Deocamdată, în orele de teoria solfegiilor, elevii clasei a V-a de la Liceul de artă Sibiu, grupa începători, îndrumaţi cu competenţă de prof. Mircea Popescu, îşi însuşesc noţiunile de bază ale muzicii. În paralel, în cadrul orelor de specialitate, fiecare din ei învaţă deprinderea unui instrument muzical. Azi, făcînd solfegii, peste cîţiva ani poate... interpreţi de valoare! Succes!

Foto: Fred NUSS

Prog t.v.

10,00 A
10,10 Horo
lei. 10,20
telit. 11,
Campionatu
diar de bi
Ora de mu
Reportaj T
Avanpremi
13,35 Agen
zicală. 14,
lităţi. 14,1
magazin. 1
universitari
Şcoala. 16
dion. 16,30
rea Pro
16,40 Muzi
toţi. 17,00
17, 18". 17,
ideilor. 18,
toare la T
Arad). 18,3
tor. 19,00
lume. 19,35
animate. 2
tualităţi. 2
sul inimii"
Anglia). Ep
Mai aveţi
bare? 22,40
ziunea vă
23.05 Pro
23,45 Actu

Cine

SIBIU —
„Luptătorul
tul", orele
13; 15; 17
Arta:
tandreţe",
11; 13; 15;
Tineretul
ma zimţată
9; 11,30; 1
iar de la
„Jan şi
s I şi II.
MEDIAŞ
gresul:
Kid", s. I-
le 9; 11
16,30 şi 19
Central:
Kong",
11,30; 14;
19
I. L.
„Soarele al
tiului",
15; 17 şi 1
CISNĂDI
niştită ca
orele 11; 1
DUMB
„Un film
fermecătoar
10; 17 şi

Întîlr

În cadrul
„Zilele Ast
bibliotecile
nale, astăzi
bruarie,
blioteca
din Răşina
nizează o
a propriil
tori cu: le
dr. Elena
prof. dr.
Grecu, p
Aurel Di
prof. Nicol
tone.

Telefoan

Pentru a
sprijinul c
ne-au ruga
blicăm list
foanelor ur
tăţi şi ag
prezentăm:
rea Român
(fost ADAS
Poliţia: 1 32
I.J.T.L.S.
„Roza vînt
1 64 64; „N
4 44 44; „U
— 3 12 00;
nia" — 3 3
yal" — 3 3
bunalul ju
1 71 04;
Gară: 3 21
cartierul
0 41 02.

Un raid de un milion de lei şi... trei întrebări

● Domnilor parlamentari, nu vreţi sau nu puteţi să ajutaţi ordinea? ● O lege sau o contradicţie de fond? ● Poliţia în luptă cu bişniţarii şi mai ales, cu propriile-i instrumente. ● Am vîndut lînă şi am băgat banii în blugi ● Fabrica de blugi de pe... Cărămidăriei ● 720 000+25 000 lei în 4 ore. ● Trei din Birsana — sau de ce daţi cinstea pe ruşine? ●Cursul zilei; un pantalon ≡ 1 800—2 000 lei.

...A fost o acţiune a poliţiei judeţene şi municipale Sibiu bine gîndită, bine orchestrată, bine finalizată. Numai că... Dar să nu începem cu concluzia, ci cu ordinea curgerii ei. Deci:

La ora cînd bişniţarii tocmai se aşezaseră, în Obor şi în Piaţa Cibin, tocmai în minutele cînd îşi mîngîiau cu privirea sacii şi grămezile de marfă, iar „rotiţele" — de există cu adevărat — tocmai îngălau cifrele, zeci de mii de lei ce urmau să burduşească buzunarele „proprietarilor" (de „rotiţe" şi de buzunare), eh, ca un făcut, locurile au fost înconjurate de poliţişti ajutaţi de jandarmi. Au urmat întrebări — cam aceleaşi, au urmat explicaţii — cam aceleaşi şi... îmbarcarea cu marfă cu tot. A da, au mai fost cîte unii — veterani ce mai? — care au încercat marea cu degetul: „dom' şef, cît îmi dai? Să plătesc pe loc să nu mai fac drumul pînă la Poliţie, că oricum plătesc".

Filtrul: sala mare, de şedinţe, plină de „comersanţi" de toate vîrstele, plină ochi de geamantane, saci, sacoşe, genţi doldora. Părea o sală de aşteptare supraaglomerată. Oare, încotro „se călătorea" lumea asta bună, preponderent brunetă? Spre Eldorado-ul visat, pe care oamenii ce-şi cîştigă salariul de 3 000 lei pe lună muncind 8 ore pe zi îl numesc altfel, cu un cuvînt adaptat din engleză... Mormane de mărfuri — un „inventar" rapid, dintr-o ochire: predomină blugii şi gecile (tot de blugi) îmblănite dar nu numai, ci şi lucruri mai... fine: ciocolată, săpunuri import, spray-uri, gumiţă, dar şi cartuşe de ţigări BT, „Carpaţi", baterii româneşti şi străine, discuri abrazive, becuri, şampoane etc., etc., etc. Cîţiva „protagonişti" şi „argumentele" lor: **Ioan Grancea Sibiu, str. „C.A.P. Zorile",**

Vineri, 15 februarie 1991 prin pieţele Sibiului

paznic la I.C.R.A. („Am 40 de ani, uite certificatul de producător; am vîndut 130 kg lînă la Iaşi şi am investit banii în blugi; i-am cumpărat de la polonezi, de la ruşi. N-am avut timp să-mi fac autorizaţie"); Virgil Căldărar, Salomia Căldărar, Ion-Marius Căldărar, str. Cărămidăriei nr. 21, 24, respectiv 19: 36+5+52+25+5 pantaloni şi haine de blugi, Aristid Părăluţă, Rîului 36; 103 pachete „Carpaţi", 57 baterii R 6 (U.R.S.S.), 28 baterii R 12, 36 baterii R 20, 31 baterii A 53, 17 becuri, două discuri abrazive; Mihai Faur, Pinului 25; 21 blugi, 3 haine; Ioan Duca, str. 24 Septembrie, 38 pantaloni blugi, D-tru Pîşu, Ţiglarilor A 5, 50 pachete BT, 100 şampoane import; în dreapta mea o femeie, fiica şi băiatul (?) numără: 46 pantaloni blugi, două geci blugi şi 122 sute lei... Aflu că are autorizaţie. Ce fel oare?

Acţiunea în cifre; bunuri abandonate şi confiscate în valoare de 250 000 lei; contravenţii la Legea 12/1990; 18 cu 720 000 lei; 4 persoane sancţionate la Decretul 153; o amendă şi trei sancţiuni cu închisoare, 3×6 luni, un muncitor de la Balanţa, Sorin Sasu, Sibiu, Semaforului, bl. 2 cu 16 arcuri furate de la I.P.A.S. Amenzile prevăzute de Legea 12/1990; 5 000—10 000; 10 000—50 000 şi 20 000—60 000 (dacă se plăteşte în 48 de ore jumătate din minim!).

După o asemenea desfăşurare de forţe, rezultatul nu mi s-a părut strălucit. Din discuţiile pe care le-am avut la Serviciul economic al Poliţiei judeţului, din ceea ce am văzut şi din ceea ce au putut vedea şi cetăţenii prezenţi — în pieţe şi în stradă, în timp ce „comersanţii" părăseau sediul Poliţiei cu saci de marfă (căreia legea nu-i prevede confiscarea) nu pot decît să exprim o opinie care numai ortodoxă nu poate fi; Legea 12/1990 are următoarea titulatură: **„Lege privind protejarea populaţiei împotriva unor activităţi comerciale ilicite".** Dar, de fapt — opinie cvasiunanimă — legea nu pune la dispoziţia organelor abilitate să-i verifice aplicarea „instrumentarul" necesar stîrpirii bişniţei. Aş zice, dimpotrivă. orice bişniţar poate găsi uşor nu numai portiţa de scăpare ci şi posibilitatea de a-şi continua antisociala activitate.

Domnilor parlamentari, concentraţi-vă mai mult atenţia asupra unor asemenea „instrumente" ale ordinii de drept, puneţi la dispoziţia poliţiei legi care să fie cu adevărat ghilotine menite a tăia răul! Definitiv şi fără compromisuri. Altfel cetăţenii vor vorbi pe nedrept doar despre neimplicarea, neputinţa şi (unii) chiar de corupţie. Ceea ce-i nedrept şi profund antisocial.

Val. DORNEA

Revoluţia din Cisnădie

(urmare din pag. I)

lirea acestei dictaturi, îmbunătăţirea condiţiilor de trai, libertate. Parte din lucrătorii biroului orăşenesc de miliţie se aflau în faţa consiliului pentru asigurarea bunei desfăşurări a manifestaţiei. La un moment dat grupul de manifestanţi a pornit prin oraş, întorcîndu-se după un oarecare timp. Lucrătorii de miliţie au primit între timp ordin să se retragă la sediu, astfel că la întoarcerea manifestanţilor au pătruns în sediul consiliului. Pe lîngă marea masă a manifestanţilor paşnici şi cinstiţi s-au alăturat şi cîteva persoane cu comportări necorespunzătoare, aceştia punînd foc şi provocînd incendierea clădirii. În timp ce se întîmplau aceste lucruri, o parte din masa manifestanţilor s-a îndreptat spre sediul miliţiei manifestînd paşnic, cerînd înlăturarea dictaturii şi a fi eliberaţi cei reţinuţi. În timpul manifestării, lucrătorii de miliţie, cunoscînd cele întîmplate cu sediul Consiliului popular, au baricadat poarta mare metalică, asigurînd-o cu două rînduri de cătuşe, li s-a distribuit fiecăruia cîte un pistol mitralieră şi cartuşe, în număr nelimitat, fiecare ocupînd o poziţie fie la geamurile clădirii, fie în curtea interioară.

Iniţial, manifestanţii au parlamentat paşnic cu lucrătorii de miliţie, cerînd eliberarea celor reţinuţi, însă miliţienii le-au comunicat că nu au nici o persoană reţinută. Între timp, manifestanţilor li s-au alăturat şi unele elemente certate cu legea care au început să lovească în poartă pentru a o deschide, să spargă geamurile clădirii. Miliţienii din interior care îi cunoşteau, i-au somat să înceteze, comunicîndu-le că au ordin să tragă dacă vor pătrunde în curte. Activităţile de lovire a porţii s-au intensificat, cei alăturaţi manifestanţilor încercînd să forţeze poarta, aruncînd cu pietre în curte şi în clădire. Unul dintre aceştia — Isac Nelu — s-a retras şi a revenit conducînd un tractor, cu care intenţiona să izbească poarta. În acel moment miliţienii din interior au deschis foc de avertizare în sus. Inculpatul Vanga Liviu a tras o rafală şi în poartă, în tabla porţii, rămînînd ulterior urmele a patru cartuşe. Isac Nelu a lovit repetat cu tractorul în poartă pînă cînd aceasta a cedat, în spatele tractorului cît şi în lateralele acestuia aflîndu-se mai mulţi manifestanţi.

În momentul în care tractorul a apărut în poarta acum deschisă, fiind cu farurile aprinse şi luminînd curtea, atît inculpatul Vanga Liviu cît şi inculpatul Marcu Aurel au deschis foc automat spre tractor, cu acest prilej fiind împuşcaţi mortal doi cetăţeni (Sobius Tibor şi Luft Richard) şi răniţi alţii 11 (Muntean Cornel-Emil, Clenciu Victor, Iaru Daniel, Luft Martin, Pădurean Alexandru, Marcu Marian, Olariu Gheorghe, Olariu Letiţia, Ţiţa Vasile, Danciu Constantin, Enache Emil).

Cei doi inculpaţi au tras mai multe focuri de armă în direcţia tractorului aflat în faţa grupurilor de manifestanţi şi deci în direcţia acestora, aspect confirmat de faptul că în tractor s-au evidenţiat urme lăsate de gloanţe şi pe zidul situat în partea opusă a clădirii miliţiei, la o distanţă de 17,50 m".

Aşa să fie?

(va urma)

Anunţ cu mărţişoare

De la Administraţia Financiară a municipiului Sibiu, aflăm că, avînd în vedere solicitările unor întreprinzători particulari de a desface mărţişoare în această perioadă, s-a creat posibilitatea achitării unui impozit forfetar calculat în corelaţie cu venitul realizat şi cu declararea locului de desfacere.

Impozitul se va calcula şi percepe la Administraţia Financiară a municipiului Sibiu, cam. 16, zilnic între orele 7,30—9,30, iar desfacerea va fi obligatorie în locurile publice aprobate de Primăria municipiului Sibiu.

Cooperaţia meşteşugărească încotro? (II)

— De unde pot fi luate aceste fonduri, d-le preşedinte Livius Sabău?

— Abordînd toate formele posibile de cooperare cu marea industrie, firme particulare, societăţi mixte, linii de credit externe ş.a.

— Sibiul este, totuşi, un centru meşteşugăresc cu tradiţie...

— Fireşte. Dar meşteşugarii sînt datori să înţeleagă faptul că pentru a intra în economia de piaţă trebuie să-şi schimbe concepţia faţă de meşteşugarul de acum 50 de ani, exceptînd, poate, „fabricarea" produselor autentice de artizanat — covoare sau alte obiecte realizate manual. Cooperatorul meşteşugar trebuie să înţeleagă, în perspectivă, că este obligat să producă la nivelul productivităţii europene, calitatea trebuind să fie şi ea un obiectiv prioritar, de maximă importanţă. Aceste lucruri, categoric, nu se pot realiza decît în unităţi de producţie puternice.

— Aşadar, privatizarea...

— Eu, personal, n-am nimic împotriva privatizării totale a micilor ateliere de prestări de servicii, Decizia nr. 8 a UCECOM-ului venind în sprijinul acestei idei. Ceea ce înseamnă că se concesionează, de către cooperativă, micile unităţi de prestări servicii, cu utilaje cu tot, unuia sau mai multor cooperatori, care îşi rezolvă toate problemele de producţie în mod privat, achitînd statului impozitele cuvenite, avînd chiar personalitate juridică. Ţinînd seama de starea mai mult decît înapoiată, moştenită, în care ne aflăm şi în prezent, drumul nostru este foarte greu, dar sîntem convinşi că meşteşugarul român se va ridica, pînă la urmă, la nivelul european al micului meseriaş. În judeţul nostru sînt construite deja cîteva fabricuţe în cadrul cooperativelor specializate pe produse de încălţăminte, mochetă, cosmetică, prelucrare aur şi argint ş.a.

— Aşadar, nu ne rămîne decît să fim optimişti!

I. ARDELEANU

Mare este grădina lui Dumnezeu!

(urmare din pag. I)

suprima orice şcoală românească pe motiv că acest lucru era reclamat de „interese superioare de stat". Ceea ce era mai grav, însă era faptul că învăţătorii din şcolile româneşti, în afară de limba maghiară trebuiau să-i deprindă pe copiii români cu ideea că „aparţin naţiei ungare". Era o operă de perversiune sufletească nemaiîntîlnită în istoria popoarelor civilizate. Legiuitorii voiau să-şi întărească rîndurile cu maghiari făcuţi, în lipsă de maghiari născuţi.

Acela care a găsit cuvinte aspre pentru a stigmatiza opera de maghiarizare întreprinsă de Appónyi, a fost marele romancier rus, contele Lev Tolstoi. În scrisoarea adresată revistei ungureşti „A Hir" din Budapesta în 1907, scria:

„...Ceea ce e mai trist este faptul că în străinătate contele Appóni are reputaţia unui pacifist, pe cînd în Ungaria el nu recunoaşte nemaghiarilor nici măcar calitatea de oameni. Orice persoană cu mintea sănătoasă trebuie să smulgă de pe faţa acestui om masca sa mincinoasă, pentru a arăta întregii lumi că nu este un binefăcător, ci o pasăre de pradă".

Întîmplarea făcuse ca, în acelaşi an 1907 „uriaşul din nord", marele om de cultură Bjornstorne Bjoernson, să fie invitat la un Congres interparlamentar, la care urma să participe şi contele Appónyi, care tocmai obţinuse votarea de către parlamentul ungar a faimoaselor legi de maghiarizare. Cu sinceră indignare, scriitorul norvegian a refuzat să participe la congres, declarînd:

„Cel mai mare fariseism este de a te face apostolul păcii, fără a începe totuşi cu propria-ţi ţară. Dacă, de exemplu, contele Appónyi... care procedează într-un mod ruşinos faţă de naţionalităţi, ar veni la acest congres de pace ca reprezentant al poporului său, aş face toate eforturile pentru a-l expulza din sală".

Fie-mi permis să ridic o întrebare. Din cei peste 140 000 de români rămaşi în Ungaria după 1920 se mai declară ca atare cca 20—25 000. Adăugînd la prima cifră şi sporul natural în vreme de 70 ani, întreb: ce s-a întîmplat cu atîtea zeci de mii de români? Acelaşi tratament de deznaţionalizare a suferit şi populaţia germană, cea mai numeroasă minoritate din Ungaria. În 1920 existau în ţara vecină 551 000 de germani. Conform recensămîntului din 31 decembrie 1930, deci în numai un deceniu, numărul lor s-a redus cu 72 000, în timp ce numărul ungurilor a crescut cu 845 000 (sic!). Fără comentarii.

În seara zilei de 18 febr. a.c. domnul senator Király ne întreba ce rost are să mai răscolim trecutul. Dacă într-adevăr este surprins, răspunsul îl poate afla în prima parte a articolului de faţă.

LICITAŢII

În virtutea dreptului la replică vă rugăm să publicaţi în „Tribuna" răspunsul nostru în legătură cu articolul „Nu vrem să fim scoşi în stradă, domnilor", apărut în nr. 309/12 februarie 1991.

Nu dorim să supărăm pe nimeni şi mai ales, nu dorim să facă alţii socoteli în numele unităţii noastre, unitate care nu a funcţionat nici mai bine nici mai prost decît altele.

Prin încercarea de a aplica prevederile Legii nr. 15/1990 şi a Hotărîrii Guvernului nr. 1228/1990, de a rupe unele structuri anchilozate şi foarte comode pentru unii, sîntem acuzaţi de a încuraja specula, de a favoriza străinii.

Readucem în atenţia d-nului ing. Sabău Liviu, articolele 30 şi 31 din Legea nr. 15/1990, în care se stipulează următoarele: Art. 30 „Bunuri din proprietatea statului pot face obiectul unui contract de închiriere, pe baza aprobării guvernului sau a organului administraţiei locale de stat, după caz"; Art. 31 „Contractul de închiriere se încheie pe bază de licitaţie şi va include clauze de natură să asigure exploatarea bunului închiriat potrivit specificului acestuia". „Contractul de închiriere se poate încheia cu orice persoană fizică sau juridică, română sau străină, de către organul de stat, în evidenţa şi administraţia căruia se află bunurile în cauză".

Este adevărat că asistăm şi la o acumulare primitivă şi speculativă a capitalului, dar acest lucru este valabil în toate societăţile care de-abia au ieşit din comunism, iar noi, în această privinţă, nu avem nici o vină.

Dorim să contribuim şi noi la crearea economiei de piaţă, la transformarea radicală a structurilor pe care le-am moştenit.

Chiriile la care s-a ajuns prin licitaţie publică sînt mari şi asta ne face să credem că există asociaţii şi societăţi comerciale care dispun sau pot dispune de cantităţi însemnate de mărfuri care să susţină această cheltuială. Fără concurenţă, fără o mişcare cantitativă şi de structură a producţiei şi desfacerii nu se va schimba niciodată serios consumul.

În conformitate cu articolele din legile mai sus citate, vom proceda şi în cazul spaţiilor închiriate în prezent cooperaţiei meşteşugăreşti, la licitaţia publică a acestora.

Reacţiile indivizilor sînt determinate de interese, şi unii din păcate, nu sînt capabili să admită că în afara propriilor lor realităţi, există şi alte adevăruri.

Din partea I.J.G.C.L. Sibiu
ing. Gheorghe POLOGEA, director, ec. Florea MIHAI, contabil şef

UN ORAŞ ŞI COMPLEXELE SALE PROBLEME — AGNITA

Despre Agnita s-a vorbit mereu — şi de multe ori pe bună dreptate — ca despre oraşul unde „nu se întîmplă nimic". Şi asta nu din vina harnicilor şi inimoşilor săi locuitori, ci mai ales, unei inadmisibile atitudini de marginalizare a localităţii, atît pe vremea regiunilor şi raioanelor, cît şi a judeţelor.

Am efectuat recent o amplă vizită de documentare în oraş şi am încercat, cu sprijinul primarului Ilie Ţerbea, să desprindem cîteva elemente de esenţă, din complexa problematică cu care se confruntă localitatea.

Înainte de a trece la documentarea propriu-zisă am vrut să ştim cum se împacă cu funcţia de primar un om care pînă în anul 1989 şi-a consacrat activitatea învăţămîntului, dar mai ales culturii. Ilie Ţerbea fiind cunoscut ca un reputat compozitor, dirijor şi animator cultural.

„Niciodată nu m-am gîndit şi n-am dorit să fiu primar. Am trăit ca oratorul mut al lui Alecsandri şi singurul meu mod de expresie a fost scena, deci spectacolul. Cum am ajuns primar? Prin propunerea oamenilor din oraş şi printr-o decizie a prefecturii. Important însă este că mi s-a ivit posibilitatea să mă confrunt direct şi practic cu ceea ce în trecut gîndeam că aş face eu dacă aş fi într-o astfel de postură. Înainte de revoluţie nu am fost niciodată într-un organism în care să pot spune şi eu ceva, iar cei cărora le puteam spune erau ca şi mine, nu aveau nici o putere.

Acum mă confrunt cu multe chestiuni administrative, unele dintre ele nefiind de substanţa pe care mi-o doresc. Sînt o serie de probleme care ar trebui să ne angajeze pe toţi, astfel încît peste ani să se culeagă ceva şi din roadele muncii acestui timp. Se spune că oraşul Agnita este un oraş în comă. Eu aş spune mai degrabă, că este un şantier dezordonat. Este brăzdat, tăiat, scormonit de fiecare aşa după cum a înţeles să se achite de obligaţii, termenul de democraţie fiind evident înţeles deformat.

Oricum pot spune că trăim o etapă de flux şi reflux, ca într-o albie. Aşa mă văd şi eu şi aşa îi văd şi pe oameni. Şi nu ştiu care este bătaia mai mare, într-un mal sau în celălalt?"

NECESITATEA UNOR FAPTE DECISIVE SPRE REALA URBANIZARE

Cetăţenii oraşului nu pot fi mulţumiţi de ceea ce s-a făcut, pînă în prezent, în domeniul edilitar gospodăresc. Este necesar să nu se uite că oraşul Agnita va comporta şi în continuare, mult timp, statutul de şantier. Se calcă încă pe trotuare care au fost făcute cu mai bine de două decenii în urmă. Este imperios necesară o angajare totală a cetăţenilor şi de aceea primăria face un apel către toţi locuitorii oraşului de a contribui, pe măsura priceperii şi puterii lor, la binele general al oraşului.

Una din problemele de esenţă ale prezentului este continuarea lucrărilor începute, lucrări care comportă alocarea unor sume foarte mari, ce trebuie onorate prin muncă cinstită şi responsabilitate.

Dacă în vară la Agnita s-a lucrat foarte puţin, din septembrie — atît cît a permis timpul — primăria oraşului s-a angajat la cîteva lucrări importante. Iată cîteva exemple.

Drumul de pe Calea Abatorului. Din păcate calitatea lucrărilor este departe de a fi mulţumitoare, creînd nemulţumiri atît celor ce locuiesc pe această arteră, cît şi celor care trec pe aceasta. Ce are de spus executantul?

Nu trebuie uitată nici obligaţia primăriei de a fi mult mai exigentă la recepţionarea lucrărilor. Trebuie definitiv înlăturată mentalitatea profund dăunătoare moştenită; „e bine şi aşa".

Introducerea reţelelor de apă. Se poate aprecia că formaţia de lucru condusă de domnul Ihora a acordat mai multă atenţie lucrării. În schimb, din păcate, nu a manifestat aceeaşi grijă în ceea ce priveşte refacerea drumurilor, a locurilor pe unde a trecut această formaţie de lucru.

Dacă la reţelele de apă a fost înregistrat un progres sensibil, nu acelaşi lucru se poate afirma în legătură cu alimentarea cu apă a oraşului. Construirea bazinului de captare din dealul Vărdului cu o capacitate de 2 500 m.c. reprezintă o lucrare în măsură să asigure liniştea oraşului — din acest punct de vedere. Acest obiectiv se află şi în atenţia prefecturii. De altfel, în legătură cu tot ceea ce urmează a se construi în oraşul Agnita s-a purtat o discuţie în ziua de 8 ianuarie, în prezenţa domnului prefect Nicolae Nan, a domnului subprefect Ilioniu, a directorilor de la I.A.C.M. şi I.J.G.C.L. şi altor factori de decizie din judeţ. Au participat de asemenea, alături de conducerea primăriei, şi alţi cetăţeni în măsură să-şi sporească contribuţia la terminarea multor lucrări din oraş.

Terminarea canalizării. În acest important domeniu s-a lucrat slab, greşelile făcute în ultimul trimestru al anului 1990, nu trebuie să se mai repete, iar constructorii trebuie să privească cu alţi ochi lucrările, puţine ce-i drept, care mai sînt de efectuat în oraş.

Alimentarea cu apă. Din discuţiile purtate cu cetăţenii au reieşit o mulţime de deficienţe ale celor ce lucrează în domeniul gospodăririi comunale în oraşul Agnita. Deşi debitul de apă a scăzut fîntînile de la staţia de apă Coveş şi cele de la S.M.A. pot asigura — în condiţiile unei chibzuite gospodăriri a acestei resurse — satisfacerea nevoilor populaţiei. Primarul Ilie Ţerbea consideră că în perioada în care s-a putut lucra sectorul de gospodărire comunală avea posibilitatea să inventarieze toate defectele existente la conducte sau la cele două staţii şi să nu fi avut alte preocupări, ce nu este cazul să mai fie comentate. Staţia de apă de la Coveş arată ca un loc părăsit, începînd chiar de la poartă. Lucruri nedorite se întîmplă şi cu staţia similară de la S.M.A., care funcţionează cu utilaje neîngrijite fără a se asigura asistenţa tehnică cuvenită. — Referitor la aceste puţuri — în legătură cu potabilitatea apei — un cuvînt de spus şi nu oricare, îl au cei de la ferma de vaci (aviz domnilor Pinciu şi Munteanu) vizavi de starea decantoarelor. În timpul controalelor efectuate s-a constatat că murdăria se scurge în apropierea puţurilor şi în rîul Hîrtibaci. „Au fost sesizaţi şi cei de la Mediu dar nu şi-au făcut corespunzător datoria, o datorie mai mult decît umană, dacă se are în vedere că apa o folosim şi la prepararea mîncării şi la administrarea unor medicamente, inclusiv pentru copii". Atenţie deci, la Agnita calitatea apei continuă să fie proastă!

În şedinţa din 8 ianuarie 1991 a fost avansată prefecturii propunerea înlocuirii conductei de azbociment — 14,6 km — cu o conductă de oţel. O altă problemă este necesitatea inventarierii de către sectorul „comunale" a celor care se alimentează ilegal de la conducta de apă a oraşului. Exemple: mulţi cetăţeni din Noul Român şi C.A.P. Chirpăr.

Asigurarea căldurii. Centralele termice pe care le are oraşul sînt necorespunzătoare. Pe deasupra nu au fost revizate şi pregătite corespunzător. De asemenea, sînt şi cetăţeni care nu-şi întreţin în mod corespunzător instalaţiile, generînd importante pierderi de agent termic.

ÎN OBIECTIV — APROVIZIONAREA POPULAŢIEI

Să pornim de la factorul subiectiv. Se mai constată comportamente dăunătoare în rîndul unor lucrători comerciali, — în special din alimentaţia publică — dosiri de marfă, comportament ireverenţios, murdărie şi dezordine etc.

Este pozitiv faptul că s-a acţionat şi se acţionează, în continuare, pentru eradicarea acestor tare, cu sprijinul efectiv al echipelor de control împuternicite de primărie. „Eu am stat de vorbă cu oamenii şi le-am explicat că am depăşit etapa în care nu ştiam ce cumpărăm, cît cumpărăm şi cîţi bani dăm" — subliniază primarul Ţerbea.

Aprovizionarea cu carne a localităţii — în special cu sortimentele oaie, vită şi mînzat — este corespunzătoare. Mai puţin la carnea de porc. Dar, tot atît de adevărat este că cetăţenii s-au putut aproviziona de pe piaţa liberă, unde preţul a fost 34—35 lei kilogramul la porc viu. Explicaţia faptului că preţul la carne de porc se menţine constant este simplă. Atît în oraş, cît şi în cele două sate componente majoritatea familiilor dispun de unul sau doi porci pentru necesităţile familiei.

Cu zahărul şi uleiul au fost probleme, de altfel ca în întreg judeţul. În condiţiile preconizatei micşorări a cantităţilor se impune asigurarea ritmică a acestora.

Una din problemele care provoacă nenumărate nemulţumiri este cea a pîinii. „Mie mi se pare că nu exagerez cînd afirm că în oraşul Agnita Întreprinderea de morărit şi panificaţie a trimis făina de cea mai proastă calitate. La această realitate se adaugă îndoielnica calitate a lucrătorilor. Eu am sesizat de nenumărate ori conducerea întreprinderii din Sibiu dar se pare că sînt insensibili la sesizări. Aşteptăm cu nerăbdare să se termine fabrica de pîine şi credem că vom găsi înţelegere pentru a prelua moara, pentru a organiza o singură unitate, care să se ocupe inclusiv de distribuire. Nu trebuie să uităm că zona oferă şanse foarte mari. Noi sîntem producători de cereale, chiar dacă producţia de grîu nu atinge cotele de rentabilitate din alte zone. În condiţiile înfiinţării unei societăţi comerciale aceasta ar putea să se aprovizioneze de la populaţie, mai ales că ţăranii au acum poftă de lucru şi doresc să se pună la punct, în pofida lipsei unor utilaje".

DRUMUL NEBĂTĂTORIT AL PRIVATIZĂRII

La început, de altfel ca în toată ţara, şi la Agnita privatizarea a fost privită ca un mijloc de cîştig imediat. În continuare se observă o slabă apropiere de elementul productiv, producţia de bunuri şi servicii. Este pozitiv că o serie de meseriaşi, în special din domeniul construcţiilor, doresc să se organizeze în formaţiuni private de muncă, cu un caracter mai complex.

„În aceste condiţii, dacă vom găsi un om competent care să conducă o astfel de activitate, beneficiul va fi general. Sîntem pe cale de a pregăti 200 de locuri pentru curţi în oraşul Agnita şi dorim ca viitoarele construcţii să ne reprezinte cu adevărat".

Se află în procesul de tranziţie la economia de piaţă şi întreprinderile industriale din oraş. Tradiţia existentă şi renumele dobîndit de tăbăcarii şi pantofarii agniţeni sînt bune puncte de plecare pentru activitatea viitoarelor societăţi comerciale. Mai sînt încă probleme între muncitori şi conducerea fabricii, spre exemplu, la Întreprinderea de încălţăminte. „Va trebui căutat răul şi smuls din rădăcină, deci cred că trebuie purtată o discuţie foarte sinceră şi clară cu muncitorii. Să vedem ce doresc. Mai ales că aici — spre deosebire de celelalte unităţi — frămîntările sînt mai evidente, pe măsura dorinţei de a ieşi din acest impas. Şi la celelalte întreprinderi trebuie făcută cunoscută muncitorilor calea pe care pornim. Adică noi avem firma, ştim cum ne cheamă, dar nu ştim ce facem. Cred că acest lucru trebuia lămurit înainte de a „reboteza" întreprinderea".

În ce priveşte primăria, aceasta s-a implicat efectiv, după forţele sale, în susţinerea procesului de privatizare, în special oferind consultaţiile necesare de ordin metodologic, tehnic şi financiar.

„Este fundamental, acum, să deschidem orizontul oamenilor şi astfel angajarea lor va fi alta. Nu trebuie să mai cădem în greşeala din trecut cînd muncitorului i se comunica formal planul sau mai exact spus cînd planul pe care-l cunoştea muncitorul nu corespundea cu realitatea".

În domeniul agriculturii se cere a fi apreciată înţelegerea manifestată de ţărani care nu s-au apucat să-şi împartă arbitrar pămîntul, să distrugă bunurile C.A.P.-ului ei aşteptînd promulgarea Legii Fondului Funciar. Primarul Ţerbea ţine să sublinieze o chestiune foarte importantă: „Eu consider că cei care au lucrat în C.A.P. au făcut lucruri bune, dar nu se poate face aceeaşi afirmaţie despre specialiştii care lucrează în agricultură sau mai bine spus ar fi trebuit să lucreze. Unii au dorit să destabilizeze situaţia pentru a justifica mai uşor unele profituri personale. În cadrul unor viitoare adunări — unde voi prezenta şi Nota primită de la Guvern — dorim să ştim cum va califica obştea faptele specialiştilor, a acelora în care şi-au pus încrederea să-i conducă din punct de vedere tehnic şi economic. Să vedem dacă activitatea şi morala lor sînt în consens cu binele obştii".

ÎNVĂŢĂMÎNTUL, SĂNĂTATEA ŞI CULTURA

Problema bazei materiale rămîne în continuare o preocupare a primăriei, cu sprijinul prefecturii. Evident trebuie sporită contribuţia tuturor la buna întreţinere şi dezvoltare a acestei baze materiale.

„Este bine să nu uităm de existenţa bunului simţ, să nu uităm că tot ce ne aparţine se „rupe" din mîinile acestui popor. Apoi să nu uităm că încă de la intrarea într-o instituţie îţi dai seama de ce fel de gospodar este acolo.

Trebuie să recunosc, cu părere de rău, că în această ordine de idei nu am reuşit să sensibilizăm nici oamenii de la primărie. Nu trebuie scăpate din vedere lucrurile aşa-zis mărunte (geamuri sparte, uşi rupte şi fără clanţă etc.). În zadar cheltuim dacă nu păstrăm.

În noile condiţii de organizare (subordonare) ale acestor domenii rolul primăriei apare destul de modest. În plus toată lumea este „bolnavă" după independenţă. Eu sînt de acord ca oamenii să fie independenţi dar nu cred că primăria poate sta deoparte, spectator la ceea ce se întîmplă în oraş, în aceste importante domenii care sînt învăţămîntul, sănătatea şi cultura".

Şi la Agnita este uşor de constatat criza sălilor de spectacole. Fenomenul se explică atît prin lipsa de interes a profesioniştilor faţă de această activitate, cît şi prin eforturile proprii mult mai scăzute.

„Aş îndrăzni să spun că autofinanţarea instituţiilor de cultură a fost un rău necesar. Ea ne-a pus în situaţia — dincolo de evidentele aberaţii — să căutăm permanent să atragem publicul".

STAREA INFRACŢIONALĂ NU ESTE ALARMANTĂ

Desigur, şi la Agnita — ca, din nefericire, peste tot există fapte antisociale. Cel mai important şi demn de luat în seamă fapt este că, faţă de alte localităţi ale judeţului, starea infracţională nu este alarmantă, contribuţia decisivă la această onorantă stare de fapt avînd-o locuitorii satului Coveş, unde nu s-au înregistrat fapte antisociale. Situaţia bună se datoreşte şi eforturilor primăriei de a cunoaşte stările tensionale, conflictuale şi de a acţiona pentru dezamorsarea acestora.

„Chiar dacă am terminat revoluţia pe orizontală, am spălat trotuarele de sînge, eu consider că revoluţia pe verticală nu este gata. Eu cred — zice primarul Ilie Ţerbea că buba numai acum începe să spargă. Trebuie curăţate neliniştea şi neîncrederea din noi. Atunci ne vom putea privi curat în faţă".

ÎN LOC DE CONCLUZII

Am încercat pentru finalul acestei pagini dedicate oraşului Agnita să desprindem, din copleşitorul material informativ pus la dispoziţie de primarul Ilie Ţerbea, cîteva urgenţe decisive pentru soarta oraşului.

Este evident că sprijinul Prefecturii judeţului trebuie să se materializeze, în primul rînd în asigurarea şi susţinerea activităţilor de investiţii. Lucrurile au fost discutate la şedinţa din 8 ianuarie 1991, oraşul găsindu-se — între celelalte oraşe — într-o situaţie cu totul deosebită.

Nu este, însă, vorba numai de alocarea de sume necesare investiţiilor puse în discuţie, ci şi de sprijin în asigurarea mîinii calificate de lucru.

Acestor eforturi trebuie să li se ralieze, efectiv şi cu maximă responsabilitate, I.J.G.C.L.-ul şi Întreprinderea judeţeană de Drumuri şi Poduri. Aceasta deoarece la Agnita nu se pune problema unor reparaţii curente. Oraşul Agnita trebuie avut în vedere într-un deviz general de refacere.

Pagină realizată de:
Octavian RUSU

EQUIPA DE SERVICIU: Corectori: P. Morariu şi M. Babă, redactor responsabil de număr: I. O. Nemeş, secretar de redacţie: D. Niţă

BIBLIOTECA „ASTRA" SIBIU